

Forening istand, der bliver ved at forlætte den uheldige Tradition hos andre Foreninger, der ere dens Forgængere. Jeg troer, at de Creditforeninger, som hidtildags staae faste, i det Hele ere godt bestyrede og vel grundede, og have, — om jeg maa bruge et lidt trivialt Udtryk, — trukket Kløverne til sig, efter først at være gaaede for vidt; men vi have saa mange storartet flette Exempler paa, hvorledes det gaaer med Creditforeninger, og Statens egen Bestyrelse har i den Grad viist, hvor vanskeligt det er at bestyre godt en saadan Forening — jeg sigter her atter til Svøbal, thi endt jeg ogsaa kunde holde mig, og endog lidt nærmere, til Brænderiet i Holbæk — at vi have gjort den Erfaring, at der skal et skarpt Tilsyn til, for at kunne holde en saadan Forening indenfor dens Grændser. Det er da rigtigst gennem Lovbestemmelser at sætte Ministeren istand til ikke at synes haard, naar han gaaer strengt tilværks imod dem. Hvad er nemlig Vanskeligheden? Det er den, at naar vi ikke give en Lov, som indeholder saadanne Bestemmelser, vil Ministeren blive anset for haard, naar han bruger Foranstaltninger som disse; men i kritiske Tider er det vanskeligt for en Minister at være haard ligeoverfor mangfoldige Personer, og jeg vil endogsaa sige just overfor nogle af dem, der ere i den største Pengetrang, thi det er ofte dem, der ere de meest politiske Forbovne. Jeg siger altsaa, at der er det vanskeligt for Ministeren at gjøre Modstand, men med en saadan Lov i Haanden vil han kunne sige: Jeg kan ikke, jeg kysede Eder gjerne, men jeg kan ikke hjælpe Eder, lad mig saa være fri. Derfor raader jeg den ærede Minister til at tage mit Forslag, og han vil være godt tjent med at faae det, hvad saa end det ærede Medlem her tæt ved (R. Pedersen) siger, thi han synes ganske vist at have Meget imod det. Creditforeningen overtager jo Pantet, fordi den sandsynligviis ikke kan sælge det, men den har jo Lov til at sælge det, hvilket Dieblik den vil, og jo hurtigere den gjør det, desto bedre for Creditorenes og for det Almindeliges Interesse.

Naar alle Pantter skulle sælges strax og til lave Priser, saa synke Eiendomspriserne, men for at ikke Pengekriser skulle komme frem, er det netop ønskeligt, at Eiendomspriserne ere lave. Hvert Dieblik hører jeg fra mange Sider, og jeg troer med fuldkommen Ret: Naar vi undersøge det Udbytte, vore Landeieendomme give, mod det Udbytte, vi vilde have af de Capitaler, som staae deri, saafremt vi havde anlagt dem i Statsobligationer, russiske Obligationer, eller Gud veed hvilke Obligationer, saa viser det sig, at vi maae være glade, om vi saaledes, som Priserne nu ere, kunne have 3 à 3½ pCt. af vore Penge. Er dette sandt, saa er det et meget stort Beviis for, at de kunstige Creditforhold i Grunden have drevet Landeieendommene op over deres Priis; jeg skal iøvrigt meget gjerne indrømme, at man her i Landet ikke har synnerlig anden Bedrift end at kradsse i Jorden. Det vil derfor efter al Derveielse vise sig, at mit Forslag er en mild Fortolkning af Punktet c i § 4 af Loven af 20de Juni 1850, som ikke var bleven given, naar ikke Traditionen havde nødvendiggjort det.

Indenrigsministeren: Det berøer paa en Misforstaaelse af den ærede Taler, naar han har opfattet mine tidligere Utringer saaledes, som om jeg havde sagt, at en daglig Control var for Meget; jeg har kun sagt, at det var at gaae for meget i Detail, gennem Lovgivningen at fastsætte Bestemmelser, der nærmest hørte hjemme i de af Indenrigsministeriet approberede Statuter. — I det Punkt, som det ærede Medlem sidst omtalte, nemlig, at det er til stor Svækkelse for et saadant Instituts Credit, naar det maa overtage Pantter, uden at der er betryggende Sikkerhed for, at disse fyldestgjøre for den Gjæld, som paahviler dem, maa jeg være fuldstændig enig med ham. Jeg troer, at den Betryggelse, man ellers har søgt i en ny Taxationsforretning over de overlagne Pantter, ikke i alle Tilfælde har viist sig at være fyldestgjørende, men jeg troer ogsaa, at man kan naae, hvad man fornuftigviis maa